

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **V. S.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, č. j. CPR-9991-4/ČJ-2019-930310-V244 a č. j. CPR-9991-3/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2020, č. j. 32 A 83/2019 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Žalobkyně byla totiž na území České republiky v období od 25. 9. 2018 do 6. 11. 2018 zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv byla možnost jejího zaměstnání podmíněna právě tímto povolením. Současně

správní orgán I. stupně stanovila žalobkyni podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a uložil jí povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Rozhodnutími specifikovanými v záhlaví žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jež ji jako nedůvodnou zamítla.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že polská společnost BUD REMONT GROUP SP. Z O. O., u níž byla žalobkyně zaměstnána, fakticky působila jako agentura práce. Podrobně rozvedl, proč vyslání žalobkyně do České republiky představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobkyně plnila své úkoly pod dohledem a vedením jiné společnosti (TAKOO spol. s r.o.) v České republice, jež ji využívala. S odkazem na českou a evropskou legislativu a judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie krajský soud uzavřel, že na agenturní zprostředkování práce nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka má za to, že práci na území České republiky vykonávala oprávněně. Zopakovala argumentaci uplatněnou již v žalobě u krajského soudu spočívající v tom, že byla vyslána na území České republiky svým polským zaměstnavatelem BUD REMONT GROUP SP. Z O. O. za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost ROZADAF s. r. o. Na danou situaci proto bylo nutno aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. V obchodních vztazích nelze vyloučit, aby byl zaměstnanec bezprostředně po svém přijetí do zaměstnání z důvodu nižší vytíženosti vyslán k výkonu práce do jiného státu EU. Soulad s právem EU potvrzuje i vyjádření od Evropské komise. Správní orgány i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatelky, která je neznalá smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a nemohla být proto schopna stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly stěžovatelkou navrhané důkazy. S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná k podané kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost může směřovat pouze proti závěrům krajského soudu, a odkázala na obsah správního spisu a správní rozhodnutí, jež považuje za správné. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem

pokračování

(§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžejní námitka spočívá v tom, že stěžovatelka byla do České republiky vyslána polským zaměstnavatelem pouze za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost na základě uzavřené smlouvy, a proto na její věc měla žalovaná aplikovat výjimku k zaměstnání cizince na území České republiky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[8] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platilo, že *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[9] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že po skutkové i právní stránce obdobné věci řešil již např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018 – 19, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 – 19, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Azs 155/2019 – 14, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15, či ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 191/2019 – 21 (věc řešená v rozsudku ze dne 23. 6. 2020, č. j. 2 Azs 92/2020 – 14, se týkala dokonce i polské společnosti BUD REMONT GROUP SP. Z O. O. a českých společností ROZADAF s. r. o. a TAKOO spol. s.r.o., stejně jako je tomu v projednávaném případě). Druhý senát přitom neshledal žádný důvod se od v rozsudcích zaujatého názoru odchýlit.

[10] Výše uvedená judikatura dospěla k závěru, že pokud polský zaměstnavatel fakticky jednal jako agentura práce, která zaměstnanci ze země mimo EU pouze zprostředkovala zaměstnání na území ČR (a to i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy v podobě pracovní smlouvy mezi polským zaměstnavatelem a cizincem a smlouvy o poskytnutí služeb mezi polskou a českou společností), nelze na tuto situaci aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[11] Tento závěr je plně aplikovatelný i na projednávaný případ. Z předložených spisů totiž vyplynulo, že stěžovatelka byla držitelkou pracovního víza typu „D“, platného od 20. 9. 2018 do 18. 3. 2019, vydaného Polskou republikou, které ji opravňovalo k pobytu na území tohoto státu (i jiných členských států EU) a k výkonu zaměstnání pouze na území tohoto státu. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka přicestovala do Polska dne 22. 9. 2018 (cestovní pas na č. l. 27 – 32 spisu žalovaného), kde jí byla nabídnuta práce v České republice. Zde pracovala pro českou společnost TAKOO spol. s.r.o. v oddělení balení zeleniny od 25. 9. 2018 do 6. 11. 2018, kdy byla provedena kontrola správním orgánem I. stupně (docházky na č. l. 12 - 13). Pracovní smlouvu uzavřela stěžovatelka s polskou společností BUD REMONT GROUP SP. Z O. O. až dne 3. 10. 2018 (která byla ještě téhož dne doplněna o dodatek, podle kterého měla pracovat na

adrese závodu společnosti ROZADAF s. r. o.), tedy několik dní poté, co již pracovala na území České republiky. Pro polského zaměstnavatele však nikdy nepracovala.

[12] Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k názoru, že i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi polskou společností BUD REMONT GROUP SP. Z O. O. a stěžovatelkou a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností ROZADAF s. r. o.) polská společnost BUD REMONT GROUP SP. Z O. O. fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele. V řízení nevyšlo najevo, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[13] Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva EU nebo ze stěžovatelkou předloženého vyjádření Evropské komise. Tímto vyjádřením se již v jiných věcech Nejvyšší správní soud rovněž zabýval, přičemž dospěl k závěru, že „*předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní*“ (rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 330/2019 - 15). S tímto hodnocením se lze rovněž ztotožnit i v této věci.

[14] K námitce, že stěžovatelka nebyla schopna relevantně posoudit stěžejní otázky pro svou neznalost smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, postačí uvést, že stěžovatelka nemusela být znalá obchodních vztahů zúčastněných společností pro to, aby byla schopna vypovídat o okolnostech uzavření pracovní smlouvy a následného způsobu a místa výkonu své práce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 549/2018 - 14, nebo ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 330/2019 - 15).

[15] Pokud jde o námitku neprovedení důkazů, jež stěžovatelka v řízení před správními orgány navrhla, stěžovatelka v kasační stížnosti blíže neupřesnila, které důkazy má na mysli, stejně tak neučinila ani v žalobě. Těmito neprovedenými důkazy zřejmě míní výslech jednatele jejího polského zaměstnavatele jako svědka, který správnímu orgánu I. stupně navrhla ve svém podání ze dne 19. 12. 2018 a jehož neprovedení následně namítala i v odvolání. Důkazními návrhy se zabývala v rozhodnutí o odvolání žalovaná, která je považovala za nadbytečné, neboť již z ostatních podkladů založených ve správním spise byl (v souladu s § 3 správního řádu) zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je pravda, že krajský soud se výslovně nevyjádřil k obecně navrhovanému důkazu. Shledal však, že žalovanou byl skutkový stav dostatečně prokázán a zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Z uvedeného tedy implicitně vyplývá, že jiné důkazy nebyly ke zjištění

pokračování

skutečného stavu věci potřeba. Týž názor má i Nejvyšší správní soud. Krajský soud tedy stěžovatelce nijak nezkrátil její procesní práva.

IV. Závěr

[16] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu